Toamna

Toamnă cu ochi de culoarea murelor, ai venit înainte de vreme şi, cu paşi tăcuţi ca de hoţ, ai dat iama prin livezi, scuturând fără milă frunzele din copaci. Toamnă frumoasă şi vicleană, tu porţi pe braţe uriaşe buchete de crizanteme şi stoluri imense de grauri singuratici îţi urmează umbra.

O tristeţe adâncă s-a abătut peste toate… Nici stelele nu mai licăresc atât de vesel ca înainte; şi poate de aceea nopţile par mai întunecoase şi mai vinete ca altădată…

În zadar încerci tu, gingaşă toamnă, nobilă fiică a pământului, să alungi supărarea din păduri şi din grădini întinzându-ne tuturora coşuri pline de fructe zemoase şi apusuri de soare pline cu lumină trandafirie… Tu ai copt strugurii în vii; tu împrăştii aurul frunzelor pe dealuri; dar veselia pare că a uitat să coboare asupra noastră. Doar bostanii cei burduhănoşi, împrăştiaţi aiurea pe ogor, râd prosteşte cu gura plină de sâmburi.

Îl văd fără să vreau pe moşneagul Octombrie trecând agale prin porţile caselor de ţară, purtându-şi cu trudă pe umerii încovoiaţi cojocul de brumă. Ciocănitori nătânge bat la nesfârşit toaca prin codrii bătrâni. Şi toamna trece lin, fără oprire, peste pământ şi peste anii vieţii noastre.